

İçindekiler

Şimdi eylem zamanıdır! 3

Soykırımcılar işbaşında! 10

Türk şovenizmi hep saldırgan! 18

TÜRKİYE KOMÜNİST KADIN HAREKETİNİN
TARİHİNDEN...

“Türkiye’de erkekleri uğraştıran
garip işlerden biri de,
kadınların örtünmesidir!” 24

BOLŞEVİK
devrim

V.i.S.d.P & Yazışma Adresi:
K. İnan · 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
Tel. & Fax: 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 750.000 TL, £ 1.50, 2 EURO

DİKKAT!!!+++DİKKAT!!!+++DİKKAT!!!+++DİKKAT!!!+++DİKKAT!!!
Elektronik posta adresimiz değişmiştir!
Yeni adresimiz şöyledir:

bpnkt@web.de

İnternet adresimiz: www.geocities.com/bolsevik_partizan

ŞEMDİNLİ'DE BİR KEZ DAHA TAKKE DÜŞTÜ, KEL GÖRÜNDÜ!
 KEMALİST DEVLET PROVOKASYON PEŞİNDE!
 ŞEMDİNLİ OLAYININ TÜM FAİLLERİNİN CEZALANDIRILMASI İÇİN
 EYLEMLERİ YÜKSELTMEK GÜNÜN GÜNCEL GÖREVIDİR!

Şimdi eylem zamanıdır!

Susurluk – Şemdinli hattı...

Susurluk değil diyorlar. Doğru: Susurluk değil, Şemdinli! Fakat nasıl ki Susurluk Türkiye tarihinde Kemalist faşist devletin çeteleşmesinin, 'Mafia-Devlet'in kod adı ise, Şemdinli de aynı olgunun bir başka kod adı. Aradaki fark şu: Susurluk'ta Kemalist devletin çeteci yüzü bir trafik kazası sonucu

ortaya dökülmüştü. Bu kez Şemdinli'nin Kürt halkı JİTEM'ci çetecileri, devletin profesyonel provokatörlerini bir bombalama eylemi sırasında suçüstü yakaladı.

9 Kasım'da önce bir PKK itirafçısı, iki JİTEM'ci Kuzey Kürdistan'da bir süredir yoğunlaşan ve PKK'nin üzerine yıkılan bombalama eylemlerinin devamı olarak, Şemdinli'de UMUT Kitabevi'ni bombaladılar. Ve halk tarafından suçüstü yakalandılar. Korku sınırını çoktan aşmış olan Kürt emekçileri “devlet görevlisi” suikastçıları, verilen sözler üzerine yine devlet görevlilerine teslim etti. Olayın üzerinden birkaç saat geçmeden, bu kez bir başka JİTEM'ci çete üyesi, halkın üzerine ateş açtı. İki kişiyi öldürüp, onlarca kişiyi kurşunla yaralayan bu katil de Kürt emekçileri tarafından yakalandı. Yine verilen sözler üzerine devlet güçlerine teslim edildi.

Devlet, katillerine sahip çıkıyor!

Ne oldu? Şimdi yakalanıp devlete teslim edilenlerden yalnızca ikisi –PKK itirafçısı işbirlikçi ile, iki kişinin katili olan JİTEM subayı– tutuklu. Diğerleri serbest. Devlet güçleri “görevlilerine” sahip çıktı, çıkıyor. Kara Kuvvetleri Komutanı tim şefinin “kendi yanında çalışmış olduğunu”, “iyi çocuk olduğunu”, “öyle işler yapmaz” olduğunu açıklayarak, katillerin arkasında duranların kimler olduğunu açıkça ortaya koydu. Şimdi olay gayet açıkken, bombacılar suçüstü yakalanmışken, olayın üzerinin örtülmesi için sistemli bir dezenformasyon kampanyası yürüyor. Medya üye-

rinden bombalama işinin PKK'nin işi olduğu, pasaj içine girerek bombayı atan itirafçının bomba atmadığı, diğerleri ile birlikte orda gözleme görevinde olduğu vb. vs. anlatılıyor. Bir yandan bu dezenformasyon kampanyası yürütülürken, diğer yandan ölümlerine sahip çıkan, korku sınırını aşp, devletin profesyonel katillerinin üzerine yürüyen Kürt halkına ateş açılarak, kitle gösterilerinin üzerinde F-16'lar, helikopterler uçurularak halk korkutulmak, sindirilmek isteniyor. En başta da şimdi olayların “adalete intikal” ettiği, bu yüzden de sonucu beklemek gerektiği sözleriyle halkın bu konuda hesap sorucu eylemler gerçekleştirilmesini engellemeye çalışıyorlar.

Adalet kimin adaleti?

“Olaylar adalete intikal etmişmiş, sakın olmalı, sonucu beklemeli imişiz”! İçinde yaşadığımız sömürü düzeninde adaletin kimin adaleti olduğunu, nasıl işlediğini biliyoruz. Toplumda egemen kimse, adalet de onun adaletidir. Sermayenin egemen olduğu toplumda adaletin temeli sermayedir. Ulusal baskının olduğu bir toplumda adalet ezen ulusun ezen sömüren sınıflarının adaletidir. Erkeklerin egemen olduğu bir toplumda adalet erkek egemenliğinin adaletidir. Türkiye'de adalet Türk şovenisti, erkek egemen, işçi, köylü, emekçi düşmanı faşist bir düzenin adaletidir. Son dönemde gerek halk yığınlarının, en başta da Kürt milli hareketinin bastırması, gerekse işbirlikçi özel sermayeli büyük burjuvazinin “liberal” kesimlerinin bastırması, AB gibi em-

peryalist güçlerin itmesi ile “burjuva demokrasisi” yönünde kimi yasal düzenlemeler yapılmış olsa bile, Kemalist düzenin faşist özü yerinde duruyor ve adalet pratikte hâlâ bu düzenin adaleti. Bu adalet “TC’nin vatani ve milleti ile bölünmezliği” şoven Türkçü temeliyle, Kürtlere karşı en baştan taraftır, önyargılıdır. Bu adaletin gözünde, ulusal kimliğine sahip çıkan Kürt işçisi, köylüsü, emekçisi, “vatanımızı” bölmek, parçalamak isteyen emperyalist güçlerin işbirlikçisidir, maşasıdır, teröristtir vs. Bu adaletin temelinde Kürt ulusunun, ulusal haklarının reddi, Kürdistan’ın kuzey parçasının açıkça ilhakının “hak” ilan edilmesi vardır. Bu adaletin ne yapacağı ve yaptığı örneğin Susurluk konusunun nasıl geçiştirildiğinde yaşanmıştır. Her gün yürüyen davlarda yaşanmaktadır. F tiplerinde yaşanmaktadır. Şemdinli olayında da şimdilik katillerin bir bölümünün “iyi çocuklar” olarak serbest bırakılmış olmasıyla yaşanmıştır. Göstermelik olarak birkaç “iyi çocuk” tutuklanıp mahkemeye çıkarılsa ve hatta daha büyük çıkarlar için günah keçisi yapıp bir süre devreden çıkarılsa bile sonuç değişmez. Sonuçta eğer halk yığınlarının eylemliliğini bastırma için başka çare kalmayıp da, kimi suçluların “cezalandırılması zorunlu hale gelirse”, belki “birkaç günah keçisinin danışıklı feda edilmesi ile” gerçek suçlu ve sorumlu olanın, yani devletin aklandığı bir adalet dağıtımı ile karşı karşıya kalmamız normal olandır! Bunların “adaleti”ne güvenip, dava sonucunu beklemek için hiçbir neden yoktur. Tersine bu adaletin ne kadar adaletsiz olduğunun bilincinde, sokaklara

dökülüp, eylemlerle gerçek suçlu ve sorumlulardan hesap sormak, hesap sorulmasını istemek için binlerce neden vardır.

Niçin Şemdinli? Niçin son dönemde özellikle Kürt illerinde yoğun kışkırtma eylemleri yaşanıyor? Devletin bu provokasyonlarla yapmak istediği ne?

Devlet, son dönemde Kuzey Kürdistan’da gizli ve açık devlet güçlerinin artan operasyonlarını, kızıştırılan çatışma, savaş ortamını PKK’nin eylemliliğinin artması ile açıklıyor. Bunların teorisine göre, emperyalist güçler, başta da ABD “Türkiye’nin güçlenmesini istemediği için, PKK’yi Türkiye’nin üzerine saldırtıyor”. “ABD bunun için Güney Kürdistan’da PKK varlığına gözyumuyor, hatta el altından PKK’yi destekliyor. Türk Silahlı Kuvvetleri de bu emperyalist komploya karşı vatani koruma görevini yerine getirerek, teröristlere göz açtırmıyor.” Yeniden yükselen çatışmaların nedeni budur.

Şemdinli olayı bu teorinin hâlâ Kemalizm’i antiemperyalistlik sanan kimi budalaları faşist devletin saflarında tutmak için uydurulan bir teori olduğunu bir kez daha ispatladı. Kendileri emperyalizmin işbirlikçisi olanların, antiemperyalist savaşçı maskesi takınıp ortada dolaşmalarının komikliği bir kez daha görüldü. Bir kez daha görüldü ki, Kuzey Kürdistan’da patlayan, arkasında emperyalistlerin ve PKK’nin durduğu anlatılan bombaların küçümsenmeyecek bir bölümünün faili bizzat faşist TC devletidir. Faşist TC devleti Kuzey Kürdistan’da çatış-

ma ortamını provokasyonlarla körüklüyor.

Niçin Kürdistan illerinde? Çünkü burası bir yandan Türkiye işçi sınıfı açısından “gözden ırak”tır. Orda olanlar, Türk işçi ve emekçilerinin küçümsenmeyecek bir bölümünü, örneğin bir Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde istenecek bir ücret zammı kadar bile ilgilendirmemektedir. Yalnızca coğrafi olarak değil, ideolojik-siyasi olarak da, Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin büyük bölümü ne yazık ki, Kürdistan’a hâlâ Türk egemen sınıflarının kendilerine sunduğu pencereden bakmaktadır. Kürdistan’daki Kürt halkının özgürlük talepleri ve mücadelesi, Türk işçi ve emekçilerinin büyük bir bölümü açısından “kendi öz meselesi” olarak görülmemekte, tersine egemen sınıfların propagandalarının etkisinde “vatanı bölecek” bir tehdit olarak algılanmaktadır. Egemen sınıflar açısından, emekçi kitleleri kendilerinin peşine takabilmek için en yararlı araçlardan biri milliyetçilik zehiridir. Kürtlere yönelik saldırıların arttırılması, Türk ve Kürt emekçilerini karşı karşıya getirmenin, onları birbirine düşman etmenin ve Türk işçi ve emekçilerin önemli bir bölümünün Türk şovenizmi bayrağı altında egemen sınıfların peşinde sıraya sokulmasının en ucuz, en kolay, en etkin yoludur. Kuzey Kürdistan’da patlayan bombalar, halkın üzerine sıkılan kurşunlar halkları birbirine düşman etmek içindir.

Neden şimdi?

Bir de tabii “Neden şimdi?” sorusu var. Bu sorunun cevabı yaşadığımız süreçle ilgilidir.

Türkiye’de şimdi 82 yıldır süren Kemalist faşist devlet iktidarı ciddi bir erozyon süreci yaşamaktadır. Türkiye’de iktidarı 82 yıldır elinde bulunduran Kemalist bürokrat devlet burjuvazisi, özel sermayeli tekeli büyük burjuvazinin “liberal” kesimleri tarafından gelen demokratikleşme, devletin küçültülmesi talepleri karşısında köşeye sıkışmış durumdadır. Bu talepler aynı zamanda Türkiye’nin özel sermayeli büyük burjuvazisinin üye olmaya can attığı AB’nin de talepleridir. ABD de militarist Kemalist kliğe özel desteğini çekmiş durumdadır. Kuşkusuz “liberal” burjuvazinin “demokratikleşme” talebinin sınırları, gerici burjuva demokrasinin ufku ile sınırlıdır. İşçi ve emekçilere gerekli olan, bir işçi, köylü diktatörlüğünde, giderek proletaryanın diktatörlüğünde işçi ve emekçiler için var olacak gerçek demokrasinin çok gerisinde olan bir “demokrasi”dir burjuvazinin demokrasi dediği. Yine de bu sınırlı burjuva demokrasisi talepleri, Türkiye’nin 82 yıllık Kemalist faşist devlet iktidarı açısından, bu iktidara son verilmesi, yapısal değişiklikler olmasınlanma gelmektedir. Bürokrat devlet burjuvazisinin sınırsız egemenliği tehdit altındadır. Gelişmeler, eğer değişik yollardan kesintiye uğratılıp engellenemezse, Kemalist faşist diktatörlüğün, gerici bir burjuva demokrasisi diktatörlüğü yönünde çözülmesi, birincinin süreç içinde ikinciyeye dönüşmesi yönünde olmaktadır. Bürokrat devlet kapitalisti iktidar sahipleri bu gelişmeden rahatsızdır. Bu gelişmede bugünkü AKP hükümeti, büyük burjuvazinin burjuva demokrasisi yönünde değişimden yana olan kesimlerinin siyasi sözcülüğünü yapmaktadır. O bu tavrıyla yer yer

yerleşik devlet iktidarı ile karşı karşıya gelmektedir. AKP'nin başını dediği gibi, "AKP hükümettedir, fakat iktidarda değildir." İktidara yürümede önüne çeşitli engeller dikilmekte, her adımda cumhurbaşkanlığı, ordu, yerleşik devlet bürokrasisi, "laikçilik", "milliyetçilik" vb. söylemleri ile AKP'nin iktidarı yürüyüşünü engellemeye çalışmaktadır. Bu iktidara dalaşında devlet burjuvazisinin elinde olan kalelerden biri olan cumhurbaşkanlığının da normal şartlar içinde 2007 Nisan'ında AKP tarafından "demokratik yol"la ele geçirilmesi gündemdedir. Ardından yapılacak genel seçimlerden de AKP'nin birinci parti olarak çıkması halinde, Kemalist devletin, burjuvazinin Kemalist olmayan kesimleri tarafından fethinin "demokratik" yollardan engellenmesi iyice güçleşecektir. Bu gelişmeyi kestirme yolu, savaş ortamını kızıştırmak, içte çatışmaları körüklemek, dışta Güney Kürdistan'a saldırma için provokasyonlar yapmak, bu arada hükümeti beceriksizlikle, kararsızlıkla suçlamak, yıprandırmak, sıkıyönetim, olağanüstü hal, savaş hali vb. ile iktidarlarını sağlama almak, sürdürmektir. Yani neden şimdi sorusunun cevabı, şimdi, çünkü Kemalist devlet iktidarı sırtını duvara dayamıştır, acelesi vardır şeklindedir.

Türk işçi ve emekçileri, Türkiye'de demokrasinin Kürtlerin ulusal hakları savunulmaksızın, Kürt ulusunun ayrılma hakkı savunulmaksızın kazanılmayacağını bilmelidir!

Türkiye'nin işçi sınıfı ve tüm emekçileri

için demokrasi hava kadar, su kadar gereklidir. Ve Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçileri, ancak kendi demokratik iktidarı şartlarında, şimdi sömürücülerin daha da zenginleşmesi için kullandığı emek bölümlerini, tüm toplumun refahının artması, tüm toplumun artan maddi ve manevi gereksinimlerinin karşılanabilmesi için kullanabileceklerdir. Türkiye'de işçi ve emekçilerin iktidarının kurulabilmesi için, Türkiye'nin bütün milliyetlerinden işçi ve emekçileri arasında mücadele birliği sağlanmak zorundadır. Milliyetler, dinler, mezhepler, hemşerilik vb. temellerinde bölünmüş, birbirine düşman edilmiş, en iyi halde birbirinin sorunlarına ilgisiz kalan bir işçi sınıfı ve emekçi yığınlar topluluğu, aslında toplumun çok küçük bir bölümünü oluşturan egemen sınıfların iktidarlarını sürdürebilmelerinin en temel ön şartıdır. İşçi sınıfı ve emekçiler bu bölünmüşlüğü ortadan kaldırmak, birleşmek zorundadırlar.

Bunun için biz Türk işçi ve Emekçilerine düşen ilk görev, kendi egemen sınıflarımızın salladığı ırkçı-Türkçü şoven milliyetçiliğin bayrağı altında toplanmaktan, böylece egemen sınıfların kuyruğunda hareket etmekten çıkmaktır. İşçi sınıfının kendi, bütün dünyada uluslararası işçi sınıfının mücadeleleri içinde kazanılmış komünist kırmızı bayrağı vardır. Bu bayrağa kızıllığını veren en temel özelliklerden biri burjuvazinin milliyetçilik ilkesine karşı, derin proleter enternasyonalizmi ilkesidir. Çok uluslu devletlerde proleter enternasyonalizmi ilkesinin egemen uluslardan işçilere ve emekçilere yükledi-

ği ilk görev, ezilen ulus ve milliyetler üzerindeki tüm ulusal baskıları reddetmek, ezilen ulusların ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkını savunmak, tüm milliyetler için tam hak eşitliğini savunmaktır. Türk işçi ve köylülerinin, Türk emekçilerinin çoğunluğunun bugüne dek bu konuda iyi bir sınav vermediği, bir çok halde antiemperyalist maske takınan kendi burjuvazisinin, Türk burjuvazisinin kuyruğuna takılmış olduğu tarihsel bir gerçekliktir. Türk işçi ve emekçilerinin çoğunluğu bugüne kadar ne yazık ki, örneğin Ermeni soykırımını yok saymak, on yıllarca Kürt ulusunun varlığını inkâr etmek, gelinen yerde Kürt ulusunun ayrılma hakkını “bölücülüğe karşı olmak” vb. adına reddetmek gibi konuların savunusuyla egemen sınıfların kuyruğunda hareket etmiştir.

O egemen sınıflar ki, işçilerin emekçilerin emeğini sömürerek semirmekteyler.

O egemen sınıflar ki, “Engerek ve çıyanlardır, aşımıza, ekmeğimize göz koyanlardır”.

Biz Türk işçi ve emekçileri, kendi sınıf çıkarlarımızın nerde olduğunu, egemen sınıflarla buluşma noktalarının kendi çıkarlarımıza aykırı olduğunu kavramalıyız. Kürt ulusundan işçi ve emekçilerin, Türk işçi ve emekçilerini kendi dışlarında görmesinin, güvensizlik duymasının maddi temeli Türk işçi ve emekçi sınıflarının Kürt ulusuna karşı Türk egemen sisteminin uyguladığı milli baskı politikasına ortaklık etmesi olgusudur. Bu çarkı kırmak, kendi ulusunun burjuvazisinin

milli baskı politikasından kendini ayırmak, bizim, Türk işçi ve emekçilerinin en temel görevlerimizden biridir.

Türk burjuvazisinin değişik kesimlerinin Kürt ulusal sorununda tavrı öзде aynıdır...

Şemdinli olayları Türk burjuvazisinin değişik kesimlerinin Kürt siyasetinde çıplak gözle görülür farklılaşmalar olduğunu, fakat bütün farklılaşmalara rağmen TC'nin üniter birliğinin ilkesel olarak savunulması, Kürt ulusunun ayrılma hakkının reddi konularında tavırların temelinin, özünün bir olduğunu bir kez daha gösterdi.

Kemalist devlet burjuvazisi kesimi “Kürt sorunu”nun esasta şiddet kullanarak, Kürtlere şiddetle “hadlerinin bildirilmesi” yoluyla çözülmesinden yana iken ve savaş kışkırtırken; özel sermayeli büyük burjuvazinin liberal siyaseti, Kürt sorununda kimi ulusal hakların –en uç noktada bölgesel özerkliğe varabilecek şekilde– tanınması ve savaşız çözümden yana tavır takınıyor.

Savaşın kızıştırılmasının aynı zamanda kendi iktidar yürüyüşlerinin de önünü kesmek için yapıldığını gören AKP, durumu sakinleştirmekten yana tavır takındı, takınıyor. Başbakan Erdoğan olaylardan dokuz gün sonra yaptığı Şemdinli gezisindeki konuşmasında, Kürt sorununda, “Kürtlerin de bir etnik grup olarak bir alt kimliğe sahip olduklarını”, “Türk, Kürt, Çerkez, bütün milliyetlerden herkesin ben buyum deme, kendini kendi etnik alt kimliğiyle tanımlama hakkına sahip olduğunu, hiç kimsenin

bunu engelleme hakkı olmadığını” söyleyerek, bir yandan sanki Kürtleri Türklerle eşit görüyormuş gibi gösterip, Kürtlerin ulusal haklarına da saygı gösteriyormuş gibi yaparken, diğer yandan “Türkiyelilik üst kimliği”nin sorgulanmasına izin verilmeyeceğini söyleyerek, üniter devlet savunuculuğunda burjuvazinin Kemalist kesimi ile aynı safta olduğunu ortaya koyuyordu. Bu aynı zamanda AB’nin de ulusal sorunun “çözümü” için savunduğu tavidir.

Burjuvazinin Kemalist kesiminin sözcükleri açısından ise, CHP’nin Genel Başkanı Baykal’ın dile getirdiği gibi, Türklüğün, Kürtlük, Çerkezlik gibi bir alt kimlik kategorisi içinde ele alınması bile ihanet olarak değerlendiriliyordu. Bu “etnik milliyetçiliğe” taviz vermek anlamına geliyordu vb.

Bu iki tavrı, sonuçta Türkiye’de Türk ulusunu, Kürt ulusundan ve diğer milliyetlerden üstün görme, yalnızca ona devletini kurma hakkı tanıma noktasında birleşen tavidir.

Türk işçileri ve emekçileri kendilerini çok net olarak bu iki tavidan da ayırmalı, hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek bir şekilde, Kürt ulusunun özgürlük mücadelesini kendi demokrasi mücadelesinin en önemli müttefiklerinden biri olarak görüp, ona sahip çıkmalı, Kürt ulusunun ayrılma hakkını kayıtsız koşulsuz savunmalıdır. Kürt işçi ve emekçileri ile, Türk işçi ve emekçilerinin mücadelede birleşebilmesi için bu ön şarttır. Türk şovenizminin de, ona karşı Kürt yığınları içinde gelişmesi gayet normal ve haklı olan Kürt milliyetçiliğinin de panzehiri budur. Türk işçi ve emekçileri bu gerçeği kav-

ramak, ona uygun davranmak zorundadır.

Türk işçi ve emekçileri! Şemdinli en başta bizim sorunumuz, devlet çetesine karşı mücadele en başta bizim görevimizdir!

Şemdinli’deki olaylar bağlamında ne yazık ki bu olaylar karşısında esas tepkiler, –kimi devrimci örgütlerin kendi dar örgütlü kesimiyle yaptığı kimi eylemler dışta tutulursa– nerdeyse yalnızca Kürt emekçi yığınlarından geldi. Türk işçi ve emekçi yığınları esas olarak bu olaylar sanki kendilerini ilgilendirmiyormuş gibi pasif bir bekleme tavrı sergiledi. Bu bağlamda yapılabilecek en büyük yanlışlardan biri, Şemdinli’de somut olarak evet Kürt emekçilerine karşı yönelen saldırılar karşısında, Türk emekçilerinin susmasıdır. Şemdinli’de saldırılan Kürt emekçiler şahsında bütün demokrasi güçleridir, bütün emekçilerdir. Bu saldırıları yapanlar faşist Türk egemenleridir.

Bu saldırılara karşı mücadele, suçluların yakalanıp cezalandırılması için **kitle eylemleri** en başta Türk işçilerinin, emekçilerinin görevidir.

Şimdi eylem zamanıdır! İş başına!

İşyerlerinde, okullarda, sendikalarda, mahallelerde bulunduğumuz her yerde, Şemdinli olayında suçluların bulunması ve cezalandırılması için kitlesele eylemler düzenleyelim. Eylemlere katılalım. Tartışalım. Eylemlerde doğru düşünceleri yaygınlaştıralım!

23 Kasım 2005 ■

Soykırımcılar işbaşında...

Onların sürdürdükleri çaba bir yanıyla Ermeni düşmanlığının körüklenmesine hizmet ederken, diğer yandan ama soykırım hakkında tartışmaların yürütülmesine hizmet etmektedir. Bu bağlamda sessizlik, suskunluk perdeleri aralanmıştır. Perdenin aralığında görülen şey ise, hangi pencereden bakıldığına göre değişmektedir. Türk şovenizminin ağuları arasında da kalsa soykırım gerçeğinin acısı kendisini her geçen gün daha fazla kabul ettirmektedir.

Yakın zamana kadar Türkiye’de Ermeni soykırımı ile ilgili tartışmalar, genelde soykırımın yıldönümlerinde Ermenilere karşı tavırlarda, ya da soykırım gerçeğinin şu ya da bu ülkede kabul görme ihtimalinin olduğu dönemlerde gündeme gelirdi. TC’nin AB’ye üyelik için müzakerelere tarihini alma sürecinde Avrupalı devletlerin tavırları bu konuda belli etkide bulunsa da, soykırımın 90. yıldönümü bir anlamda TC’nin sorunu daha da ciddiye alması bağlamında bir dönüm noktası oldu. Son on yıllık süreçte hep giderek daha fazla sürekli ve sistemli hale getirilmekte olan çabalar, soykırımın 90. yıldönümünde tam bir sıçrama gösterdi. TC, tarihinde, soykırım gerçeğinin üzerini örtmek, gerçekleri altüst etmek, soykırımın “Ermenilerin bir yalanı”

olduğu biçiminde göstermek için bu kadar yoğun ve sistemli çaba göstermemiştir.

Soykırımın 90. yıldönümünde, TC'nin soykırım gerçeğinin üzerini örtme çalışmaları sürekli ve sistemli yürüdü, yürütülüyor. Gerek Türkiye'de, gerekse de yurtdışında, özelde de Avrupa'nın değişik ülke ve şehirlerinde tüm sene boyunca etkinlikler gerçekleştirildi. Yapılan toplantılarda, sempozumlarda hep aynı nakarat okundu: "Soykırım yoktur"!

Kuşkusuz ki bu yalanlarını inanılır hale getirmek için de sürekli sahtekârlıklara başvurular, başvuruyorlar. Deyim yerinde ise, soykırımcılar işbaşındalar! Onlar 90 yıllık bir geçmişin, yaşanan gerçeklerin üzerini örtmek için tüm güçleriyle çabalarını sürdürüyorlar. Onların çabalarını sürdürmeleri bir yanıyla Ermeni düşmanlığının köruklenmesi anlamına gelirken, diğer yanıyla da ama soykırım hakkında tartışmaların yürütülmesine hizmet etmektedir. Bu bağlamda sessizlik, suskunluk perdeleri yırtılmıştır... Perdenin aralığında görülen şey ise, hangi pencereden bakıldığına göre değişmektedir. Türk şovenizminin ağuları arasında da kalsa soykırım gerçeğinin acısı kendisini her geçen gün daha fazla kabul ettirmektedir. Uzun vade açısından bakıldığında, TC'nin inkâr çabalarını yoğunlaştırmasına rağmen, 90. yıldönümünün soykırım gerçeğinin bilince çıkmasına hizmet ettiğini; TC'nin gerçek yüzünün giderek daha iyi görüldüğünü ve bu konuda giderek daha fazla köşeye sıkıştığını söyleyebiliriz. Bu konudaki köşeye sıkışma, Türk egemenlerinin kendi aralarındaki iktidar dalaşında takındıkları tavırlara da

yansıyor. Kafatasçı, ırkçı, açık Türkçü kesimi daha da saldırganlaştırıyor ve Ermeni düşmanlığını yoğun biçimde körukliyor.

Liberal burjuva milliyetçi tavır diye tanımlayabileceğimiz tavır takınan kimileri ise, soykırım tanımını kullanmadan ve soykırım gerçeğini, olduğu gibi kabul etmeden karşılıklı diyalogla sorunun halledilmesi gerektiği yönünde tavır takınıyor.

Liberal kanat içinde ele alınabilecek tavırlarda da birbirinden farklılıklar, hem de önemli farklılıklar gösteren tavırlar vardır. Bu tavırlarda en "radikal" düşünce soykırımı tanıma, ama soykırımın Osmanlı devleti tarafından gerçekleştirildiğini, TC'nin soykırımla ilgisi olmadığını savunan düşüncedir.

Kafatasçı, ırkçı kesim için Türk milliyetçileri olmasına rağmen liberal burjuva tavır takınanlar da "vatan haini", "Türklüğün düşmanı" olan kesimdedir. Faşistlerin "ya sev ya terk et" sloganı bu dönemde özellikle Ermeni soykırımıyla ilgili tartışmalara katılanlara ve tartışmalarda resmi ideolojiye uygun tavır takınmayanlara karşı atıldı...

Soykırımın tarihi gerçeklik olduğunu savunup soykırımı lanetleyenlere karşı devletin tavır ise, yasal önlem almaya çalışma yönünde oldu. Bu yönlü düşünenlere veya bu düşünceyi yayanlara ceza verilmesi yasa haline getirilmeye çalışıldı. AB'ye üyelik çabalarıyla açıkça ters düşünce de, başka yol ve yöntemlere başvurmaya yöneldiler...

Bir bütün olarak ele alındığında soykırımın 90. yıldönümünde Türkiye'de yaşananlar, takınılan tavırlar farklı yaklaşımların çokluğunu gösterdiği gibi sorunların çokluğunu da ortaya koydu.

“ERMENİ KONFERANSI”...

2005 yılının son üç-dört aylık sürecine kabaca bakıldığında öne çıkan tavırların başında Eylül ayı sonlarına doğru yapılan “Ermeni konferansı” bağlamındaki tartışmalar gelmektedir. Konferansta savunulan düşüncelerden çok, konferans hakkında yürütülen tartışmalar ve konferansa katılanlara karşı tavırlar dikkatleri çekti.

Sözkonusu konferans “İmparatorluğun Çöküş Döneminde Osmanlı Ermenileri: Bilimsel Sorumluluk ve Demokrasi Sorunları” adı altında 25-27 Mayıs tarihlerinde yapılmak istenmişti.

Adalet Bakanı, bu konferansa soykırım olmuştur düşüncesini savunan kimilerinin de davet edilmesini ve davetlilerin çoğunluğunun resmi devlet tavrını savunmadığını gözönüne alarak konferansı “Türk milletini hançerlemek” olarak değerlendirmiş ve gelen yoğun tepkiler sonucu konferansı örgütleyenler, konferansı ertelemişlerdi.

Konferansın ertelenmesinin Avrupa’da Türkiye’nin üyelik müzakerelerinin başlatılması meselesini engelleyen bir gelişme, tavır olarak görülmesi, AB’ci hükümetin ve burjuva kesimin işine gelmedi... Bu engelin ortadan kaldırılması için de olsa Başbakan Erdoğan konferansın örgütleyicilerinden, konferansın 3 Ekim’den önce gerçekleştirilmesini talep etti ve konferans 23-25 Eylül tarihlerinde yapılmak üzere örgütlendi. Konferansı düzenleyenlerin açıklamalarına göre, konferansta özel gündem maddesi olarak soykırım var mı yok mu tartışması yoktu, “bilimsel içerikli çalışmalar” paylaşılacaktı...

Buna rağmen konferans engellenmek istendi. Türklüğü ayağa kalkan kimi kafatasçı, ırkçı kesim, özellikle de MHP yanlısı kimi faşistler mahkemeye başvurarak konferans bağlamında yürütmenin durdurulmasını istedi. Konferanstan kısa süre önce İstanbul 4. İdare Mahkemesi 2002-2282 Esas sayılı kararıyla 2’ye karşı 3 oy ile yürütme-yi durdurma yönünde karar verdi. TC yasalarına göre bile işlenmiş bir suç olmadığı halde mahkeme böyle bir karar veriyordu.

AKP hükümeti AB’ye üyelik için müzakerelerin başlatılmasını istiyordu ve bundan dolayı da konferansın şöyle ya da böyle yapılmasından yanaydı. Adalet Bakanı Çiçek bu sefer, mahkemenin aldığı kararın konferansın yapılmasına engel olmadığına, konferans yerinin değiştirilmesi durumunda yasal olarak herhangi bir engelin olmayacağını işaretini verdi. Sabancı ve Boğaziçi Üniversiteleri tarafından örgütlenen konferansın yeri değiştirildi, bir gün gecikmeli olarak Bilgi Üniversitesi’nin Dolapdere Kampüsü’nde başladı ve üç gün yerine iki gün sürdü.

Konferansın belirleyici özelliği, esas olarak resmi devlet siyasetinin dışındaki kimi görüşlerin dile getirilmesiydi. Konferansta ama üzerinde anlaşılan herhangi ortak bir açıklama yapılmadı. Kararlar alınmadı.

Konferansa karşı tepkiler esas olarak Ermeni düşmanlığını körükleyen, soykırım gerçeğini inkar eden bir temelde yükseldi. Türkiye’de egemenler arasındaki iktidar paylaşımının bir aracı olarak kullanılmaya çalışıldı.

Türk milliyetçisi kimi liberal burjuva siyaset savunucuları, Murat Belge, Halil Berktaş

gibileri bile “vatan haini” ilan edildi. Türk devletinin sadık savunucularından Erdal İnönü de gazeteci Cengiz Çandar vd. gibi yumurta ve domates yağmurundan ve “vatan haini” olarak ilan edilmekten payını aldı.

Açık kafatasçı faşistler gibi “İşçi” Partisi olduğu iddiasındaki sosyal-faşistler de ülkücü kardeşleriyle birlikte protesto eylemi gerçekleştirdiler... Gerek tek tek kişilere karşı tavırlarda olsun, gerekse de soykırım olgusuna karşı olsun konferans karşıtı kesimin temel tavrı Ermeni düşmanlığını kö-rükleme tavrı oldu.

Tüm bu yaygaralara rağmen konferans, Türkiye’de yapılan etkinliklerde –kimi dergilerin veya siyasi eğilimlerin küçük boyutlu ve ses getiremeyen toplantılar dışta tutulursa–, resmi ideolojinin tezlerinin açıkça savunulmadığı; Türk milliyetçiliğinden kopulmadığı, soruna doğru bir çözüm önerisi getiremeyen ama dünya çapında dikkat çeken bir konferans oldu. Bu karakteriyle aslında TC’nin dünya kamuoyundaki resminin biraz düzeltilmesine de hizmet eden bir rol oynadı bu konferans.

Türkiye’de TC’nin resmi ideolojisini savunan ve Ermeni soykırımını olgusunun reddedildiği; gerçekte Ermenilerin Türkleri kırdığı biçimindeki yalanlar temelinde sayısız panel, toplantı, sempozyum vb. gerçekleştirilmektedir. İzin verilmeyen ya da tabu olan esas şey soykırımın tarihi bir gerçeklik olduğunun savunulmasıdır. Resmi ideoloji savunucularına her türlü yalan, iftira, sahtekârlık yapma izni vardır ve kafatasçılar bunu ellerinden geldiğince kullanmaktadırlar.

Sonuçta, Türkiye’de çok küçük bir azınlık soykırım gerçeğini, sonuçlarıyla birlikte kabul etmektedir. Az bir kesim de –özellikle liberal burjuva siyaseti savunan bir kesim– yaşananların bir trajedi, soykırım olduğunu söylemekte, Osmanlı devletinin son döneminde yaşanan bu olayların kabul edilmesi yönlü tavır takınmakta ama TC’nin soykırım gerçeğinden kaynaklanan diaspora Ermenilerinin Batı Ermenistan’a geri dönme, yerleşme ve kendi kaderini tayin etme hakkı gibi sorunları gözardı etmekte, reddetmektedir. TC’de yaşayanların büyük bölümü ise soykırım gerçeğini hâlâ inkâr etmektedir.

KİMİ TAVIRLAR...

TC’nin yağız savunucuları ve Ermeni soykırımını gerçeğinin reddedilmesinde başrolü oynayanların takındıkları tavır, her seferinde gerçeklerin üzerini örten, gerçekleri tersyüz eden, demagoji ve yalan temelinde yükselen bir tavır olmaktadır.

Aslında gerçekten bilimsel olarak soruna yaklaşanlar, böylesi “Türk bilim adamları”nın ya da Türk devletinin resmi tezlerini TC’den daha fazla savunanların tavırlarının yaşanan tarihi gerçeklerle hiçbir alakası olmadığını görebilir. Buna rağmen ama sahtekârlıkta sınır tanımıyorlar... Bu sahtekârlıkları ifadelendirebilmek için ise, her seferinde somut tavır takınmak gerekiyor. Kimi zaman da sahtekârlıkları arasında itiraf etme durumunda da kalıyorlar.

Mahkeme yoluyla da engellenmek istenen “Ermeni konferansı”na karşı örgütlenen “konferans(lar)”a herhangi bir engel çı-

karılmadı. Ankara’da Türk Metal-İş Sendikası ve Ulusal Güvenlik Stratejileri Araştırma Merkezi (TUSAM) tarafından örgütlenen konferans 21 Eylül’de gerçekleşti. Konferansın amacı Emekli Tümgeneral Armağan Kuloğlu tarafından şöyle açıklandı:

“23 Eylül’de İstanbul’da Ermeni Konferansı yapılacak. Katılımcıların kimliğine ve fikrine bakıldığında toplantının Türkiye’nin pek yararına sonuç vermeyeceği açık. Bu yüzden o toplantıdan önce bu toplantı düzenlendi ve orada yapılacak ihanetlere, kasıtlı yanlışlara dikkat çekmek, kamuoyunu aydınlatıp uyarmak istedik.” (Zaman, 22 Eylül 2005)

“Her Yönüyle Ermeni Sorunu ve Tarihi Gerçekler” adıyla yapılan konferansta, böylece yapılabilecek olan sözkonusu “ihanete” tavır takılmış, TC’nin bölünmez bütünlüğü korunmuş oluyordu...

Peki tartışma konusu olan soykırım gerçeği hakkında ne söylediler?

Tarihi gerçekler neydi?

Devlet Arşivleri Genel Müdürü Yusuf Sarınoy, devletin arşivlerinde bir milyon belge olduğunu, tehciri yapanlardan 1673 kişinin Osmanlı Divan-ı Harbi’nde yargılandığını, 67’sinin idamla, 524’ünün ise hapis cezasıyla cezalandırıldığını anlattıktan sonra, soykırımın yaşanmadığını belgelemek için ilk tehcir işleminin Maraş’tan Konya’ya gerçekleştirildiğini, bunun ise Osmanlı’nın Ermenileri sürmek ve öldürmek amacıyla olmadığını ortaya koyduğunu anlatmaktadır.

Bu arada şunu da söylemektedir:

“Tehcir Ermenilere özel bir uygulama

değil. Osmanlı, kendisine isyan eden her millettten insanı yüzyıllar boyunca hep tehcirle cezalandırmıştır.” (abç) (aynı yerden)

Soykırım olmadı diye ortaya konan düşünce böyle! Osmanlı yüzyıllar boyunca isyan eden millettten insanları hep tehcirle cezalandırmıştır... Eh, Ermeniler de Osmanlıya isyan etmiş ve tehciri hak etmiştir...

İşte soykırımcıların mantığı böyle işliyor! Bu düşünce ama gerçekte bir itirafır. Ermeniler tehcirle cezalandırıldı! Peki bu ceza nasıl uygulandı? Cevap yoktur.

Tutarlı davranıp bir adım daha ileri gidilse, tehcir cezasının katliamlarla, kıyımlarla tamamlandığı, soykırımın tehcir cezasının uygulanmasıyla gerçekleştirildiği görülebilir. Tehcirin aslında soykırımın üzerini örtmek için kullanılan bir araç olduğu ve bunun savaş durumu ile açıklandığı da görülebilir. Kuşkusuz ki tarihi gerçekleri çarpıtmanın ve inkar siyasetinin temel siyaset olduğu yerde gerçeklerin kabul edilmeyeceği açıktır. Kafatasçılardan da zaten böyle bir şey beklenemez.

Aynı dönemde “karşı konferans” olarak gösterilen bir konferans da Bursa’da Uludağ Üniversitesi’nde, “Osmanlı Ermenilerinin Bursa Yöresindeki Terör ve Katliam Hareketleri (1892-1922)” adı altında gerçekleştirildi.

Konferansın adı ise tartışmaların hangi temelde yürütüldüğünün ve içeriğinin ne olduğunu ortaya koymaya yeterlidir. Ermeniler Bursa Yöresinde “terör ve katliam” gerçekleştirmiştir... Uludağ Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Mustafa Yurtkuran’ın açılış konuşmasında değindiğine gö-

re son beş yıl içinde 11 benzeri toplantı gerçekleştirilmiştir. Evrensel gazetesinin aktarımına göre Yurtkuran, “Ermeni soykırımıyla ilgili iddiaların iftira olduğunu” ve “Türk toplumunun, işlemediği suçun kendisine yıkılması iftirasıyla karşı karşıya” kaldığını savunmuştur.

Gerek Ankara’da, gerekse de Bursa’da yapılan bu iki konferans tarihi gerçekleri tersyüz eden kafatasçı ırkçı kesimin resmi ideolojiyi yaygınlaştırmanın birer aracı olduğundan devletin ya da ırkçı kesimlerin herhangi bir engelleme deneyimiyle karşılaşmamıştır.

Tersine. Bu konferanslar daha sonraki süreçte başka konferansların yapılması için bir nevi manivela olarak kabul edilmiş ve başka konferanslar, sempozyumlar ya da toplantılar örgütlenmiştir. Resmi devlet siyasetini savunmak, yaygınlaştırmak için toplantılar düzenlenirken “Ermeni konferansı”nın yürütmesinin mahkemece durdurulmasını eleştiren kimi gazetecilere de dava açılmakta mahkeme yolu gösterilmektedir.

Ekim, Kasım ve Aralık aylarında değişik yerlerde, üniversitelerde gerçekleşen toplantılarda TC’nin tezlerinin yağız savunucuları sürekli biçimde yoğun olarak çalıştı, çalışıyorlar. Ankara’da Gazi Üniversitesi Atatürk Araştırma Merkezi 23-25 Kasım tarihlerinde bir konferans gerçekleştirdi. Bu konferansa Türk tezini savunan Türkiyelilerin yanısıra Norman Stone, Stanford Shaw gibi Türkten daha çok Türk tezini savunan kimileri de yer aldı.

Bu sempozyumun ilginç noktalarından biri Türk-İş Genel Başkan Yardımcısı Mus-

tafa Kumru’nun uzunca bir açılış konuşması yapmasıydı. Kumru konuşmasında Türk-İş’in Ermeni soykırımını bağlamında Türk tezini savunma bağlamındaki çabalarını ortaya koydu. Kumru: “Türk tarihinde soykırım yoktur, tehcir vardır” görüşünü de savunarak Türk-İş’in Bush’a ve AB ülkeleri başkanlarına, liderlerine mektuplar göndererek Türk tezlerini anlattıklarını da dile getirdi.

Türk Tarih Kurumu Başkanı Halaçoğlu ise “bilimsel bir toplantı yaptıklarını” anlattuktan sonra: “Bir milleti soykırım kararlarıyla baskı altına almak ve sürekli sıkıştırmak, asıl soykırımdır.” (Hürriyet, 24 Kasım 2005) biçimindeki çooook bilimsel tespiti yaptı... Biz de böylece asıl soykırımın ne olduğunu öğrenmiş olduk!

Prof. Stone ise: “Ben konunun uzmanı değilim, fakat Türk tezi genel olarak haklıdır.” tavrını takınarak bilimsellik adına açık tarafsızlığını ortaya koyuyor ve “Diaspora Ermenilerine karşı kampanyalar düzenleyip, kitaplar hazırlamalı Avrupa Parlamentosu’nda dağıtmalıyız.” (aynı yerden) öne-
risinde bulunuyordu.

Prof. Stanford Shaw ise Hürriyet gazetesinin aktarımına göre “1911-1923 arasında gerçek bir ‘Osmanlı Holokostu’ (soykırımını) yaşadığını ve bu tarihler arasında 4-5 milyon Müslüman Türk’ün öldüğünü” anlattı. (Hürriyet, 26 Kasım 2005) Böylece gerçekler tersyüz edilerek Ermenilerin Türkleri katlettiği tezinin bir başka versiyonu ortaya konmaktadır.

Shaw’ın bu konuşmasını kendisine yazar diyen Aytunç Altındal ise şöyle tamamlamaktadır: “Benim için Ermeni soykırımını

yok, Ermeni terörü var. Bu bir şantaj ve tehdit planıdır. Türkiye Cumhuriyeti devletinin Almanya gibi tazminata mahkum edilmesi için hazırlanmış bir şantajdır. 1915'te Avrupa'da dağıtılan kitaplar '1.5 milyon Ermeni öldürüldü' safsatasının da temelini oluşturur." (aynı yerden) Tehdit, şantaj ve safsata... Altındal için soykırımı tanımlayan kavramlar oluyor.

Halaçoğlu'nun bilimsel toplantı olarak satmaya çalıştığı toplantıda Prof. ve yazar titrillerin tavrı böyledir. Hürriyet gazetesinin yaptığı tespite göre: "Ankara sempozyumu, İstanbul konferansından çok daha tek sesliydi. İlk oturum, soru sorulmasına bile gerek duyulmadan kapatıldı. Okunan bildiriler de genel olarak zayıftı." (aynı yerden) Soykırımcılar işbaşında ve böyle çalışıyor...

Bu arada okullarda tarih dersi veren öğretmenlerin, öğrencilere anlatması zorunlu kılınan Türk tezlerini ortaya koyan bir toplantı da 19-20 Kasım tarihlerinde İstanbul'da The Marmara Oteli'nde gerçekleştirildi. Basına yansıdığı kadarıyla bu toplantıya tarih öğretmenlerinin katılımının zorunlu kılındığı ve toplantıda öğretmen olduklarının gizli tutulması gerektiği de başvuru yollardan biri.

Türk Tarih Kurumu Başkanı, Devlet Arşivleri Genel Müdürü, İstanbul Valisi gibi bürokratlar toplantının başkatalımcıları arasındaydı. Verilen bilgiye göre toplantıyı "Asılsız Ermeni İddialarıyla Mücadele Federasyonu (ASEF)" düzenlemişti. Kuşkusuz ki anlatılanlar da bu isme uygun olacaktı. Ortaya konan tüm düşünceler "soykırım yok" düşüncesinin çerçevesindeki

düşünceler oldu.

Gerek Türkiye'de gerekse de yurtdışında sayısız toplantı gerçekleştirildi bu son üç aylık süreçte. "Türklerde ırkçılık ve soykırım yoktur" temel düşüncesi işlenmeye çalışıldı. Bu arada Litvanya Parlamentosu ile İskoçya'nın Edinburg Belediyesinin soykırımı tanımaması ve İngiliz Avam Kamarası Başkanı'nın TBMM Başkanı Bülent Arınç'ın Nisan ayında gönderdiği mektubuna yedi ay sonra cevap vererek mektubun kütüphaneye teslim edildiği ve isteyen herkesin okuyabileceği yönlü cevabı, Türk şovenlerinin yüreğine saplanan birer hançer gibiydi...

Muğla'nın Bodrum ilçesinde gerçekleştirilen "Tarihte Türkler-Ermeniler ve Gerçekler" adlı sempozyumda konuşan Prof. Dr. Türkkaya Ataöv ile Türk Tarih Kurumu Başkanı Halaçoğlu'nun tavırları, bunların hançerlenmiş olduğu izlenimini veriyordu.

Halaçoğlu: "Milli mücadelenin bittiğini sanıyorsanız, yanılıyorsunuz. Aslında milli mücadele bitmedi bütün hızıyla sürüyor, bu nedenle el ele verip bu sorunun üstüne topyekün gitmeliyiz." (Hürriyet, 5 Aralık 2005) tavrını takımıyordu.

Halaçoğlu "milli mücadeleye" çağrı yaparken Ataöv de ondan aşağı kalmıyordu. Ataöv: "Biz de kefenimizi giydik. Bu yola başkoyduk nasıl olsa öleceğiz. Bari ülkemiz uğruna şehit olalım." (aynı yerden) diyerek sorunu ne kadar ciddiye aldığını açıklıyordu.

"Kefenini giyip ülkesi için şehit olmaya" çalışan Ataöv'ün soykırım gerçeğini kabul etmesi beklenemez tabii ki! 700 kişiye yaptığı konuşmada "Sonunda söyleyeceğimi başında belirtiyim. Türkler, Ermenilere

karşı Birinci Dünya Savaşı'nda ya da ondan önce ve sonra, bir soykırım suçu işlememiştir." (aynı yerden) düşüncesini savunmaktadır. Aslında Ataöv'ün başka şeyi söylemesine de gerek yoktur. Başında da sonunda da söylenecek şey bellidir. Fakat konuşmaları gerekiyor! Yoksa yalanlarını inandırıcı kılamazlar. "Vatan, millet, sakarya" naraları da kitleleri Türk şovenizmi temelinde kıskırtmak ve başta Ermeniler olmak üzere Türk olmayan halklara karşı düşmanlık köriklemenin aracı, can simidi olmaktadır.

Ataöv'ün "bilim adamı" olarak profesör-doktor ünvanı, onun tarihi gerçekleri tersyüz etme ve tarihi çarpıtma tavırlarının üzerini örtmeye hizmet etmektedir. Özgür düşünme yetisinin hayli kısıtlı olduğu Türkiye toplumunda kitlelerin büyük bölümü, titri olmayanların doğrularına değil, titri olanların yanlışlarına inanma durumundadır. "İnan"dıktan sonra da soru sormaya gerek kalmamaktadır...

Ataöv'ün tarihi gerçekleri tersyüz etmenin bir aracı olarak kullandığı son tezlerden biri 200 bin Ermeni'nin Türklere karşı savaştığıdır.

Hürriyet gazetesinin özel olarak yaptığı propagandaya göre, Ataöv: "sözde soykırım iddiasını da temelden çürütecek iki önemli belgeyi ortaya çıkardı". (Hürriyet 31 Ekim 2005) Sanki Ermeniler Türklere karşı savaştığını ve bunu soykırımın ispatı olarak sunuyorlar da, Ataöv iki belgede ortaya konan 200 bin civarında Ermeni'nin "Cihan Savaşı'nda bağımsız birimler ya da müttefik saflarında" savaştıklarını belgeleyip soykırım gerçeğini, "Hürriyet'e göre

sözde soykırım iddialarını" çürütecek...

"Bilim adamlığı" bu kadar ayaklar altına alınabilir... Rus ordusu ile birlikte savaşta yer alan Ermenilerin varlığı, hiç bir zaman Ermeniler tarafından inkâr edilmemiştir. Soykırım sürecinde de güçleri elverdiğince ve haklı olarak soykırımcılara karşı mücadele etmişlerdir, savaşmışlardır. Yok edilmeye karşı mücadelede Ermeniler de Türkleri, Kürtleri vd. öldürmüştür. 1918'den itibaren soykırımdan kurtulup geri yerlerine dönme durumunda olanların, yaşanan barbarlığın intikamını alma eylemleri gerçekleştirdiği de olgudur. Fakat tüm bunlar Ermenilerin soykırıma uğratıldığı gerçeğini ortadan kaldırmıyor, kaldıramaz da!

Ataöv'ün çok gizli bir şeymiş gibi lanse etmeye çalıştığı belgeler, bizzat Ermenilerin takındığı tavrı ortaya koyuyor ve söz-konusu tespitler inkâr edilen, reddedilen tespitler değil.

Soykırımcıların bu biçimdeki çırpınışları da onların gerçek yüzlerinin ortaya konmasını engelleyemez. Sınıf bilinçli işçilerin, demokratların, devrimcilerin görevlerinden biri de Türk şovenizmine karşı mücadelede tarihi gerçekleri kitlelere ulaştırmak, soykırımcıların sahtekârlıklarını, yalanlarını sürekli ortaya koymak, teşhir etmektir.

Soykırımcıların tavırlarının benzerlikleri, hep aynı olmaları ya da yeni bir şey olmaması mücadelemizin gerekliliklerini yerine getirmemizin engeli olmamalıdır. Yineleme pahasına da olsa gerçekleri işçilere, emekçilere kavratma mücadelemizi sürdürmek doğru olanıdır.

31 Aralık 2005 ■

Türk şovenizmi hep saldırgan...

Türkiye Cumhuriyeti devletinin başta Kürt ulusu olmak üzere ulusal azınlıkların da ulusal varlığını inkâr üzerine kurulu olduğu bir gerçeklik. Ulusal sorunun sözkonusu olduğu hemen her zaman Türk şovenistlerinin tavrı da, sürekli bu inkâr siyasetine uygun olmuştur, olmaktadır.

Son dönemdeki kimi tartışmaların da gösterdiği gibi 82 yılı aşkın cumhuriyet tarihinin kemalist ırkçı siyaseti, devletin resmi siyaseti olmayı sürdürüyor. “Kürt sorunu”, “alt-üst kimlik” ve anadilinde yayın meselesi gibi sorunlardaki tartışmalar Türk şovenlerinin kafatasçılığını, ırkçılığını yine gözler önüne serdi...

Kürt ulusunun ve ulusal azınlıkların ulusal kimliğinin inkâr ve reddedildiği koşullarda, TC’nin bu inkâr siyaseti üzerine kurulu olduğu gerçeğinin daha çok vurgulanması ve bilinçlere çıkarılması görevi de kendisini dayatıyor.

Nasıl ki Türk şovenleri tüm cumhuriyet tarihi boyunca yalanlarını, inkâr siyasetini sürdürmüşse, demokratların, devrimcilerin, komünistlerin de sürekli olarak bu ırkçı, şoven siyaseti teşhir etme, gerçekleri hep yeneden ortaya koymaları gerekiyor. Yineleme pahasına da olsa, gerçeklerin, emekçi kitleler tarafından kabul edilinceye kadar dile getirilmesi bir görevdir... Bu görev öncelikle de Türk ulusundan sınıf bilinçli işçi

ve emekçilerin görevi olma durumundadır.

Hepimizin bildiği gibi Türk devleti, hâlâ iktidarı elinde tutan kesim özellikle Kuzey Kürdistan’da savaşı kışkırtmakta, kızıştırmaktadır. Bunun egemenler arasındaki iktidar dalaşımının bir aracı olduğu da açıktır. Kürt ulusal sorunu ve diğer ulusal azınlıkların ulusal sorunu ve hakları meselesi de, egemenlerin bu iktidar dalaşımında kullanılmaya çalışılmaktadır.

“Derin devlet” iktidarını korumanın bir aracı olarak kitleleri Türk şovenizmi temelinde kışkırtarak “vatan-millet-sakarya” çılgınlıkları eşliğinde iktidar dalaşımının bir yanında olan AKP hükümetini zayıflatmaya, düşürmeye çalışmaktadır. AKP hükümeti ise bu dalaşta kitlesel desteğini artırmak için de “derin devlet”in işine gelmeyen belli işler yapmaya çalışmaktadır. Bunu yaparken de demokrasi savunucusu olarak görünmektedir.

Egemenler arasında yürüyen iktidar dalaşımında neyin nasıl olacağı anda net değil ve gelişmelerin hangi yönde seyredeceği de kesin olarak bilinmiyor.

Sonuçta güçler dengesi gelişmenin hangi yönde olacağını belirleyecek.

Ama şimdiki durumda güç, iktidar, hâlâ “derin devlet”te ve iktidarı elinde bulunduranlar AKP hükümetinin atmak istediği kimi adımları durdurma ve “balans ayarı” yapma işini sürdürmektedir.

“KÜRT SORUNU” TARTIŞMASI...

“Kürt sorunu” tartışması ağırlıklı olarak Ağustos ayında yürüdü... Bunun kısa süre öncesi dönemde kimi “Türk aydınları”nın açıklamaları, PKK’nin silahlı eylemlere son vermesini talep etmeleri vb. temelde yürüyen tartışmalar, Başbakan Erdoğan’ın “Kürt sorunu var” tespitini yapması ve Diyarbakır’a ziyarette bulunup orada da aynı şeyleri konuşması sonrasında kızıştı.

Ağustos ayı sonlarında yapılan MGK toplantısında Erdoğan “sorguya” çekildi ve Erdoğan’a “Kürt sorunu” ya da “alt-üst kimlik”ten ne anladığı biçiminde sorular yöneltildi, gereken “balans ayarı” yapıldı. ... MGK’ya göre “Kürt sorunu” değil “terör sorunu” vardı. Bu MGK toplantısından sonra Erdoğan bir süre “Kürt sorunu” veya “alt-üst kimlik”ten bahsetmedi.

Bu tartışmada gerek Erdoğan ve AKP hükümeti, gerekse de Erdoğan’ın açıklamalarına karşı çıkan kesim, gerçekte Türk şovenizminin, milliyetçiliğinin değişik versiyonlarını savunma durumundaydı. Hiç biri gerçekte Kürt ulusunun ulusal varlığını kabul etmiyor ve “Kürt sorunu” diye adlandırılan sorunun da, gerçekte ulusal sorun olduğunu düşünmüyordu... düşünmüyorlar da! Dalaş kafatasçı, katı inkarcı bir siyaset ile liberal milliyetçi bir siyaset arasında yürüdü, yürüyor. “Kürt sorunu” tanımı bile ırkçı, şoven Türkçülerin isyanına yol açıyordu.

Statükoyu korumaya çalışan kimi kalemler ise “Kürt sorunu kavramı Türkiye’nin etnik zeminde parçalanması için fir-

sat arayanlara ‘Çerkez sorunu’, ‘Laz sorunu’, ‘Gürcü sorunu’ kapılarını açmak için çıkarılmış bir davetiye değil midir?” (Hürriyet, Oktay Ekşi, 12 Ağustos 2005) biçiminde tavır takınıp, “vatanın ve milletin bölünmez bütünlüğünü” korumaya çalışıyordu. Ekşi yazısının sonunda “Kürt sorunu var” diyenlerin tavrını “Türk ulusunu Kürt halkı, Laz halkı, Çerkez halkı, Gürcü halkı diye parçalamak isteyenlerin işini kolaylaştırmak” olarak değerlendirmektedir.

Yani Ekşi’ye göre de sözkonusu halklar “Türk ulusu”nun parçalarıdır. Bu “parçalardan” birini “Türk ulusu” dışına çıkarırsanız devamı çorap söküğü gibi gelebilir. Bu şovenler yolun açılmasından korkuyorlar... Bugün “Kürt sorunu” kabul edilirse, yarın başkaları gündeme gelecektir diye çalışıyor mantıkları. Korkunun ecele faydası yokmuş! Adını ne koyarlarsa koysunlar... Türkiye’de Kürt ulusu ve onlarca ulusal azınlığın ulusal baskı altında olduğu gerçeği değişmiyor ve bu başlı başına bir sorundur. Bugün olmasa da, elbet bir gün “Gürcü, Laz, Çerkez... ve diğerlerinin sorunu” kendisini dayatacaktır.

Açık ırkçı, inkarcı kesimin tavrı “Kürt sorunu var” tespitine bile izin vermeyen, Erdoğan’ın Türk milliyetçiliğini yeterli görmeyen bir tavır iken, yürüyen dalaşa konu hakkında tavır takınan kimi şoven ve milliyetçiler ise “Kürt sorununun çözüldüğünü” anlatmaya kalkıştılar.

Onlara göre “Kürt sorunu” “Kopenhag Kriterleri şemsiyesi altında bireysel hak ve özgürlükler temelinde” çözülmüştür. Sorun yasaların uygulan(ma)masından kay-

naklanan bir sorundur. Hükümet bunu gerçekleştirmelidir. Bunun ötesinde bir “Kürt sorunu”ndan bahsetmek “bölücülük”tür, “vatanın” bütünlüğünü parçalamanın temelini atmaktır vb. vb.

Kimi “sol” geçinenler de, örneğin ÖDP Genel Başkan Yardımcısı Hakan Tahmaz gibileri de, “Her ne olursa olsun ben artık Kürt sorununun çözümünün meclisten geçeceği kanaatindeyim.” (Özgür Politika, 13 Ağustos 2005) diyerek ulusal sorunun çözümünün sistem içinde ve reformlarla gerçekleşebileceği yönündeki yanlış düşüncesi kitlelere empoze etmeye çalışmaktadır.

Gerek Kopenhag Kriterleri şemsiyesi altında sorunun kişi hak ve özgürlükleri temelinde çözüldüğünü savunanlar, gerekse de “Kürt sorunu”nun –ki bu sorunun gerçekte ulusal sorun olduğunun adını bile koymadan– meclis tarafından çözüleceğini savunanlar sistemin savunuculuğunu yapma konumundadırlar.

Ulusal sorun ne bireysel hak ve özgürlüklerle –ki bireysel hak ve özgürlükler Türkiye’de burjuva demokrasisi temelinde bile gerçekte hâlâ çözülmüş değil–, ne de mecliste yapılacak kimi reformlarla çözülebilir. Ulusal sorunun çözülmesinin en temel denek taşı, Kürt ulusunun özgür koşullarda, özgür iradesiyle nasıl yaşayacağına, kendi devletini kurup kurmayacağına özgürce karar verip vermediği durumdur. Ulusal azınlıklara da tam hak eşitliğinin sağlanıp sağlanmadığıdır. Bir ulusun (Kürt ulusunun) ve ulusal azınlıkların ulusal varlığının bile reddedildiği koşullarda, bu ulusal sorunun çözülmesinin de mümkün ol-

madığı açıktır. Ulusal sorunun gerçek çözümü devrimle mümkündür ancak.

“Kürt sorunu var” tartışmasında kimileri açık kafatasçı, kimileri liberal burjuva tavır takınırken, kimilerinin de “sol” adına kitleleri sistem içi “çözüm”lere yönlendirmesi gibi durumlar, sorunun gerçek çözümü bağlamında devrimcilerin, komünistlerin Türk şovenizmine karşı daha yoğun bir mücadele vermesi gerektiğini de bir kez daha ortaya koymaktadır.

Türk şovenizminin savunuculuğu gölgesinde geçen “Kürt sorunu” tartışması MGK’nın “balans ayarı” ile biraz dinmeye başladı ama bitmedi... MGK’nın “balans ayarı” içinde “...kullanılacak söylemler önceden devletin ilgili birimlerinde koordine edilmeli, belli bir plan ve stratejiye dayanmalı” biçimindeki düşüncenin uygulanması da yer aldı.

“ALT KİMLİK-ÜST KİMLİK” TARTIŞMALARI...

MGK’nın Ağustos ayının sonuna doğru gerçekleştirdiği “balans ayarı”, özellikle Şemdinli’de gerçekleşen olaylarla bozuldu.

Bu süreçte Başbakan Recep Tayyip Erdoğan mecliste AKP grup toplantısında yaptığı bir konuşmada yine “alt kimlik, üst kimlik”ten bahsetti ve tartışmalar bunun üzerine yoğunlaşmaya başladı. Bu arada “derin devletin” Şemdinli’deki suçunun üzeri de örtülmeye çalışıldı.

“Alt-üst kimlik” tartışmaları da esas olarak “Kürt sorunu” tartışmalarında olduğu gibi Türk şovenlerinin kitleleri şo-

venizm temelinde kışkırtan tartışmaların gölgesinde geçti.

Tartışma “alt kimlik, üst kimlik” tartışması olsa da esas olarak “üst kimliğin” tanımlanması bağlamında yürüdü. Buna göre “üst kimlik” “Türklük” mü, “TC vatandaşlığı” mı olacak?! Erdoğan’ın “TC vatandaşlığı üst kimliktir” tavrına karşı tüm Türkçü-ırkçılar “üst kimliğin” “Türklük” olduğunu yüksek sesle haykırdılar ve Anayasa’daki düşünceye uygun davranılması gerektiğinin altını çizdiler.

Bu tartışmalara da Aralık ayı sonunda yapılan MGK toplantısında yeniden bir “balans ayarı” yapılmaya çalışıldı ve sözkonusu düşünce Cumhurbaşkanı Sezer tarafından “yeniyl konuşmasında” ortaya kondu.

Hürriyet ve Milliyet gibi gazeteler Sezer’in tavrını “kimlik tartışmasına son nokta” olarak propaganda etti. Peki Sezer’in “son nokta” tavrı neydi? Kısaca söylenirse statükonun korunması tavrıydı Sezer’in tavrı. 82 yılı aşkın cumhuriyet tarihinin inkârcı, ırkçı siyaseti sürdürülüyordu. Sezer kimlik tartışması bağlamında şunları söyledi:

“Anayasamıza göre, Türkiye Cumhuriyeti, ülkesi ve ulusuyla bölünmez bir bütündür ve tekil devlet yapısına sahiptir. Kurucu öge olarak, tek devlet, tek ülke, ve tek ulus sözkonusudur; bu öğelerden ve tek dil, tek bayrak ülküsünden vazgeçilemez. Ulusun adı, Yüce Önder’in şu özlü sözünde belirtilmiştir: ‘Türkiye Cumhuriyeti’ni kuran Türkiye halkına Türk Ulusu denir.’...” (Hürriyet, 1 Ocak 2006)

Sezer tartışmaya “son noktayı” bu düşünceyle koyuyordu. Kuşkusuz ki bu dü-

şünce Türk ulusu dışındaki ulus ve ulusal azınlıkların inkârı olan düşüncenin sürdürülmesidir. Siyasi sahtekârlık, “Atatürk milliyetçiliği” olan bu şoven, ırkçı ve faşist düşüncenin, “eşitlik” adına savunulmasıdır. Sezer aynı konuşmasında etnik köken bağlamında şunları söylemektedir:

“Türk Devletine yurttaşlık bağıyla bağlı olan herkesin Türk sayılması, Türk Ulusunu oluşturan öğelerin etnik kimliklerinin yadsınması anlamına gelmemektedir. Tam tersine, etnik kökeni, dini ne olursa olsun tüm yurttaşların Türk Ulusu olarak adlandırılması, yurttaşlar arasındaki eşitliğin sağlanması, ‘çoğunluk’ içinde bulunan çeşitli etnik kökenli yurttaşların ‘azınlık’ durumuna düşmesini önleme amacına yöneliktir.” (aynı yerden)

Sezer’in bu tavrı kuşkusuz ki büyük bir sahtekârlığın sadece bir örneğidir. Tıpkı Ermenilerin tehcirinin onları koruma amaçlı olduğu yalanı gibi, Türk olmayanların Türk ulusu içinde gösterilmesinin, onların eşitliğini sağlamaya yönelik olduğu da büyük bir yalandır.

“Tek ulus”, “tek dil”, “tek ülke” vb. biçiminde dile getirilen “tek”çiliğin kendisinin başka ulus ve ulusal azınlıkların varlığının inkârı olduğu, bunun en başta bir eşitsizlik olduğu gerçeği ise hep gözardı edilmektedir.

Varsayım temelinde ele alınsa bile TC’nin resmi devlet sınırları içinde 50 civarında değişik dil-lisan vardır. Türk ulusu dışında Kürt ulusu ve onlarca ulusal azınlık vardır. Türkiye coğrafyası dışında, Kürdistan’ın Kuzeyi, Ermenistan’ın Batısı ve ben-

zeri başka ülkelerin coğrafyasının parçaları var. Şimdi bunların hepsini “tek” içinde ve “Türkçe, Türk, Türkiye” olarak birleştirin eşitlik adına! En basit insan mantığı ile düşünüldüğünde bile bu iş zor, mümkün görünmüyor... Ama ırkçılar için bu mümkündür. Onlar için “eşitlik” kendilerinin “eşit” olmasıdır... Sezer’e göre de “Anayasa, ‘Türk Devleti’ne yurttaşlık bağıyla bağlı olan herkesi ‘Türk’ sayan kuralıyla birleştirici ve bütünleştirici”dir... Bu da bize bu açık ırkçı anayasaya ve sisteme karşı ve “bölücü” olmanın gerekliliğini gösteriyor.

Değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğini sağlamanın en önemli araçlarından, yollarından birinin zora dayalı bu birliğin parçalanmasından yana olmak, bu zoraki birliğe karşı “bölücü” olduğumuzu yüksek sesle haykırmaktır.

ROJ-TV’Yİ KAPATTIRMA ÇABASI...

Türk devletinin Kürtlere yönelik son dönemdeki saldırılarından biri de Roj-TV’nin kapatılması yönündeki çabalarıydı.

Bu çabaların kamuoyuna yansımaları esas olarak Başbakan Erdoğan’ın Danimarka Başbakanı Rasmussen ile yaptığı bir görüşme sonrasında gerçekleştirilen basın toplantısını, Roj-TV muhabiri var gerekçesiyle terketmesi yönlü tavrı ile oldu.

Medya üzerinde yürütülen kışkırtma çabaları, hükümet yetkililerinin diplomatik çabalarıyla ve ABD’den Danimarka’ya yönelik “sıkıştırma” yardımı talebiyle tamamlanmaya çalışıldı. ABD emperyalistleri yer

yer “huysuz” ama genelde “iyi” olan “çocuklarımızın” bu talebini karşıladı ve Danimarka yetkililerine Roj-TV’yi kapatması talepli mektup gönderdi.

TC yetkilileri ve medyası tarafından yürütülen çabalar şimdilik istedikleri yönde bir karar verilmesini sağlamaya yetmedi. Türk devletinin bu yönlü çabaları ama sürüyor.

Danimarkalı yetkililere gücü yetmeyen AKP hükümeti ve TC’nin devlet yetkilileri, saldırının sivri ucunu Roj-TV’nin kapatılmasına karşı olan ve bunu Danimarka Başbakanına bir mektupla bildiren Kürt kökenli belediye başkanlarına yöneltti.

DEHAP’ın kendini feshetmesi sonrasında DTP’ye üye olan 56 belediye başkanının Aralık ayı sonunda Danimarka Başbakanı Rasmussen’e gönderdikleri sözkonusu mektupta, Roj-TV’nin kapatılmaması talep edilirken Türkiye’den beklentilerinin “Kopenhag Kriterleri”nde belirtilen siyasi kriterlere uyması ve bunun için gereken düzenlemelerin yerine getirilmesi için çalışmalar yapılmasıdır.” (Gündem, 31 Aralık 2005) görüşü de savunulmaktadır.

Devamen:

“Türkiye’nin Roj Tv’yi yasaklamak yerine, kucak açmasını ve hukuki bir kimlik kazandırmasını umut ediyoruz. Umarız bir gün Roj Tv, hükümetin desteğiyle yayına başlayan çok sayıdaki Kürtçe televizyondan biri olur ve yayınlarını; İstanbul, Ankara ya da Diyarbakır’dan yapabilir” (aymı yerden) dileğinden de bulunmaktadır.

Bu tavırlara bakıldığında sözkonusu 56 belediye başkanının, kağıt üzerindeki yasalara göre de herhangi bir “suç” işlemediği

söylenbilir. Belediye başkanları, sorunu demokratik bir hak çerçevesinde ele almakta ve sisteme dokunmadan çözüm isteklerini dile getirmektedirler.

Türk devleti için ama sisteme dokunmadan da olsa Kürtlerin şu ya da bu kurumuna sahip çıkılması –hele sözkonusu kurum ya da kuruluş TC tarafından “terörist” damgası yemiştir, taşınabilir değildir. Tam da Türk devlet yetkilileri Danimarka’ya sıkıştırmaya çalışırken, 56 belediye başkanının böyle bir mektup yazması ve Türk devletinin bu hesaplarını suya düşürmesi taşınır gibi değil onlar için.

Dışişleri Bakanı Gül, belediye başkanlarının bu tavrını sorumsuzlukla suçladıktan sonra Diyarbakır Cumhuriyet Savcısı harekete geçti ve sözkonusu belediye başkanları hakkında inceleme başlattı.

Bu incelemenin soruşturmaıyla, mahkemeyle sonuçlanıp sonuçlanmayacağını önümüzdeki süreçte göreceğiz.

Roj-TV’ye karşı bu çabalar yürütülürken, Kopenhag Kriterleri çerçevesinde yapılan yasal değişiklikler, AB’ye üyelik müzakereleri sürecinde giderek daha fazla uygulanmaya çalışıyor. Bunun somut göstergelerinden biri de radyo ve tv’lerde yayın meselesidir.

Daha önce sadece “ulusal düzeyde” yayın yapan resmi tv’lere, radyolara yönetmeliklerle yayın izni veren devlet, şimdi RTÜK’ün yeni yönetmelikle yerel medyaya Türkçe dışındaki dillerde yayın izni verme durumunda...

Ocak ayı başından itibaren yerel ve bölgesel medyaya yol açıldı. Fakat “Burası

Türkiye!” Bir yandan yerel medyaya yayın izni verilirken, aynı zamanda 2006 Ocak ayından itibaren frekans kullanım bedeli alınarak maddi açıdan zorluk çıkarma; 257 merkezden de radyo ve tv yayınlarının arşivlenmesi, takibi gerçekleştirilerek, kontrol ve sansür alanı genişletilmektedir. Bu arada “çanak antenlere karşı” da bir mücadele vermeye çalışmaktadır RTÜK...

Neymiş efendim? “Evlere irticai, misyoner, bölücü” yayınlar giriyormuş çanak antenlerle.

Eh, bunlar arasında “bölücü” ve “irticai” yayın varsa, Türk devletinin önde gelen iki düşmanı sözkonusu oluyor ve tabii ki “düşmana karşı” da mücadele gerekiyor!

RTÜK mücadeleyi nasıl verecek? TRT ve özel kanalların birleşmesiyle kurulacak bir şirket kendi yayınlarının izlenmesi için yayın gücünü güçlendirecek, Roj-Tv gibi televizyonların izlenmesini engelleyecek araçlar yaratılacak...

Bu amaçlarına ulaşıp ulaşamayacaklarından bağımsız olarak ortaya çıkan gerçek, Türk şovenlerinin Kürt ulusuna, demokratik haklarına ve ulusal azınlıklara karşı saldırgan tavrını sürdürdüğüdür.

Özellikle egemen ve ezen ulus olan Türk ulusundan işçilerin, emekçilerin görevi Türk şovenizmine karşı mücadeleyi yükseltmektir.

Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını, tüm ulusal azınlıkların tam hak eşitliğini savunmayanlar gerçekte demokrat bile sayılamazlar.

TÜRKİYE KOMÜNİST KADIN HAREKETİNİN TARİHİNDEN...

“Türkiye’de erkekleri uğraştıran garip işlerden biri de, kadınların örtünmesidir!”

Aşağıda Mustafa Suphi önderliğindeki Türkiye Komünist Partisi (TKP) 1. Kongresinin kadın hareketine ilişkin belgelerinden parçalar yayınlıyoruz. Bu belgelerin dili tarafımızdan sadeleştirilmiş ve bugünün Türkçesine çevrilmiştir. — Yazı Kurulu

Türkiye’de Kadın Hareketine İlişkin
(TKP 1. Kongresinin raporu)

Konuşmacı Naciye yoldaş, kadının tarihte geçirdiği iktisadi ve ailevi evreleri özetledikten sonra, Türkiye’de kadın hareketine ilişkin aşağıdaki bilgileri dile getirdi:

Türk kadınlarının aile içerisindeki durumu tam anlamıyla köleliktir. Toplum, bir suçluyu nasıl cezaevine atarak kendi içinden dışlarsa, kadınlar da salt kadın olmak suçundan dolayı evlerde tutsak edilir. Fakat bu tutsaklığın acısını çeken yalnızca kadınlar değildir. Bütün toplum bu acıdan payını alıyor. Çünkü kadının toplumla ilişkileri kesilince, yalnızca ev işleriyle uğraşmak zorunda kalıyor. Bu durum kadını, körukörüne bağlılığı, köleliği kabullenmek zorunda bıraktığı gibi, kişiliğini de zedeleyip yaralıyor. Buna karşılık savaşın zorunlu bir sonucu olarak, Türk kadını az çok serbest hare-

ket edebileceği bir ortam bulmuş ve yaşamını sürdürebilmek (geçim) için sokağa çıkmak zorunda kalmıştır. Bunu kadının kurtuluşu için bir başlangıç olarak değerlendiriyorum. Fakat hayata atılan bu kadınlar, kadınların küçük bir azınlığını oluşturuyor. Bugünkü toplumun koşulları, değer yargıları dikkate alınacak olursa, hayatın zorlukları karşısında bu denli az sayıdaki savaştı - yiğit kadının başarısızlığa uğrayarak eski durumuna düşme tehlikesi baş gösteriyor. Türk kadının resmi dairelerde memur olarak çalışmaya başlaması çok yenidir. Türkiye’de kadın memurların çoğunluğu eğitim alanlarında, okullarda görevlidir. Fakat buralarda da erkeğin ayrıcalığı gözetilerek, bir başkan öğretmen aynı düzeydeki bir erkek öğretmenle (bayan öğretmen daha üstün olsa da) maddi açıdan eşit olamıyor. Kadın, çalıştığı bütün resmi dairelerde aynı şekilde küçük görülmektedir. Son savaş,

kocasını ve oğlunu sınırlara (cephelere) gönderen kadını, karnını doyurmak ve yavru-
rularını kurtarmak kaygusuyla çarşı ve pa-
zara çıkarmış, açlık ve ölüm tehlikesine kar-
şı direnmeye yöneltmiştir. Bu konuda özel-
likle Anadolu köylü kadınları, büyük bir
kararlılık ve dirençle harekete geçmişlerdir.
Yük taşımak, ekin ekmek, tarla sürmek,
çiftçilik etmek gibi bütünüyle fiziki gücü
gerektiren işlerde erkeğin yerini tutmaya ve
bütün toplumun geçimini sağlamaya çalış-
mışlardır. Bu kadınlar, köylerden şehirlerin
ticaret pazarına kadar el atarak, alış-veriş iş-
lerine de girmişlerdir. Aslında şehirlerdeki
kadına kıyasla, köylü kadınlar daha bağımsız
bir hayata sahiptirler. Onlar, eskiden beri
tarlalarda erkekleriyle, akrabalarıyla (bir-
likte) çalışabiliyorlardı. Köylü Türk kadın-
ları arasında savaşlara katılanlar, silah kulla-
nanlar da vardı. Fakat şehirlerde görünüm
değişiyor. Evlere takılan kafesler kadının
köleliğini ilan ediyor.

**Türkiye’de erkekleri uğraştıran gar-
rip işlerden biri de, kadınların örtünmesidir.** Bu sorun her yıl artan bir
güçle yayılır, dillere dolanır, kapsadığı
alanı genişleterek mahkemelere, korkunç
dini kurallara, millet meclisi salonlarına
ve padişah sarayına kadar uzanır. Bu iniş-
li çıkışlı bir tür hastalıktır. Ülkenin yasa
koyucu güçleri (ve) uygulayıcıları bütün
ülkenin hayatını, gereksinimlerini bir ya-
na bırakarak; sanki bütün işler yolunday-
mış gibi, kadının örtünmesi, başının tu-
valeti, çarşafının biçimi, özcesi kadının
dış görünüşü ile uğraşmaya başlarlar. Ka-
dının açılmasıyla şeriatın (dinin) elden

gittiğini, Allah’ın kitabının hakarete uğra-
dığı öne sürerler.

Kıtlık, kuraklık, büyük yangınlar, savaş-
lar, mısır ekmeğe (muhtaç kalma), yani bü-
tün toplumsal soysuzlaşmalar, milli felaket-
ler ve bunalımların kesinlikle kadının açıl-
masından dolayı başımıza geldiği öne sürü-
lüyor. Polis karakollarına, adliyelere, genel
güvenliğe ve gereken öteki yerlere bu gibi
yolsuzluklara neden olan kadınların tutuk-
lanması, rezil (teşhir) edilmesi için emirler
verilir. Bütün bu baskılara rağmen, Türk
kadınları son zamanlarda Başkent’de
önemli uyanıklıklar gösterebilmiş, siyasi ve
ekonomik faaliyetler yürütmüştür. Bu
cümleden olarak, ülkenin Avrupa ve Yu-
nan işgalcileri tarafından ele geçirilmesi
üzerine çeşitli kadın örgütleri merkezi bir
komite oluşturdular. Ve muazzam siyasi
gösteriler düzenleyerek (işgalci güçleri)
protesto ettiler. Yine kadınlar, kendi giri-
şimleriyle Eğitim Bakanlığını, üniversite-
nin kapılarını genç kadın öğrencilere aç-
maya zorlamışlardır. Tıp bölümü henüz
kadınlara kapalı ise de, yakında onun da
açılacağına hiç kuşku yoktur.

İstanbul’da yaklaşık onbeş kadın örgütü
vardır ve bunların tümü son zamanlarda
kurulmuştur. Bunları büyük bir bölümü
dayanışma işleriyle uğraşırlar. Bu örgütlere
burjuva kadınları da katılıyorsa da, bur-
juva kadınların çoğunluğu sıcak apartman-
larında ve konaklarında bencillere özgü bir
hayat sürmektedirler.

Kadın örgütlerinin bazıları da, kadın
haklarını savunup korumak, yine bazıları
da eski kadın sınırlarını, çalışmalarını yeni-

Kadın Hareketine İlişkin Karar:

Naciye ve Hakkı yoldaşların önerisi üzerine aşağıdaki dört madde kabul edilmiştir:

1. Tarihi hataları ve toplumsal hastalıkları kesin olarak düzeltme ve iyileştirmeye karar veren Türkiye Komünist Kongresi, bütün kadınların değer ve önemini kavrayarak, (onları) hak ettikleri düzeye çıkartmak için gerekli olan en kesin önlemleri almak için hareket eder.

2. İnsanlar arasında sınıf ayrımını kaldırmak şiarıyla ortaya atılan komünistler, doğal olarak kadınları toplum içerisinde dışlamak gibi bir ikilik hatasına düşerek suç işleyemez. Komünistler nasıl hazır yiyicileri yok ederek tam bir toplumsal eşitlik düzeni yaratıyorsa, kadın ile erkek arasındaki eşitsizliği de kaldırarak, yaptırımcı ceza yasaları aracılığıyla gerçek bir eşitliğin oluşturulmasını kabul eder.

3. Türkiye’de kadınların bir bütün olarak hayata daha rahat, bağımsız katılabilmelerini sağlamak için, şimdiye dek erkeklere sunulmuş olan toplumsal kuruluşlardan kadınların da aynı hak ve yetkiyle yararlanmaları öncelikle zorunludur.

4. Kadınlarla erkekleri birbirinden ayırmak, onları (kadınları) toplumsal kuruluşların dışında yaşatmak, kadınlardaki enerji ve yetenekleri yanlış yerlere kanalize edip köreltmek ve bu yönde onlara yanlış öğütler vermek, kadının bütünüyle geri bir hayat sürmesine neden olmuştur. Bu nedenle, insanlığın yarısını oluşturan kadınların erkeklerle yanyana (paralel) hareket etmeleri ve layık oldukları düzeye ulaşabilmeleri için gereken fedakârlıklara katlanılır.

TKP 1. Kongresi, Bakü 1920

(Eski Sol Üzerine Yeni Bilgiler’den)

den diriltip güçlendirmek amacıyla kurulmuştur. Yalnızca bilimsel ve eğitsel (çalışmalar yapan) kuruluşları da vardır. Fakat (bunlar) bugünün dayattığı gerçeklerden dolayı hazır yiyicileri içerisinde atarak, “çalışan yer” gerçeğini her yerde anlatmaktadırlar. Fakat halkın başına yumruklarını indirerek, isyan seslerine kularlarını tıkayarak yaşayanların artık tümüyle yok olma-

rının zamani gelmiştir. Bu nedenledir ki, Türkiye Komünist Partisi herşeyden önce Türkiyeli kadınları kurtarmak için bir Türkiye Komünist Kadın Örgütü kurmaya çalışmalıdır.

Yaşasın kadın ve erkeği hayatın bütün yollarında birleştiren kızıl güneş!

Yaşasın Türkiye Komünist Partisi
(Bakü 1920) ■

stêrka bolşewîk

WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDÎSTANA BAKUR)

SÖMÜRGEÇİLERİN
İKTİDAR DALAŞI KIZIŞIYOR...
ÇÖZÜM NE KEMALİZMDE
NE SİYASİ İSLAMDA!

Çözüm devrimde!

HEJMAR: 31 · KANÛN 2005 · BİHA: 750.000 TL

Bolşevizmin Kuzey Kürdistan'daki sesi
Stêrka Bolşewîk'in yeni sayısı çıktı...

Okudunuz mu?